

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

„Noul Testament“ în tălmăcire de P. S. Sa Episcopul NICOLAE COLAN.

Operă de misionarism a Bisericii de legea românească, din Ardealul de Nord

Episcopia Vadului Feleacului și Clujului, așezământ sfânt pentru mântuirea celor ce cred după legea românească, răsărită în cursul vremurilor istorice ca o cetate pentru Români își arată în chip vădit și acum: providențiala ei menire de apărătoare a sufletului românesc. Veacuri după veacuri a povățuit și mângăiat fiii neamului nostru, prin cuvântul ei dumnezeiesc. Și acum, chemarea ei istorică s'a înnoit cu aceeași așteptare și nădejde.

Cine citește în trecutul suferințelor noastre se încredințează, că toate comorile frumoase ale sufletului românesc își datorează trăinicia lor, în primul rând: Bisericii strămoșești. Aceasta a hrănit neamul, cu nesecata înțelepciune a dumnezeieștii Scripturi.

Să-ne gândim numai la nemuritorul mitropolit Simeon Ștefan, din Bălgrad, ce val de viață a dat pentru neamul ce nu cunoștea alt loc de scăpare, decât Biserica, atunci când sfârșește tipărirea Testamentului nou în limba românească. Cu același mântuitor gând ajută, mai târ-

ziu și ardeleanul Teodosie, mitropolit în București, să se tipărească Biblia întreagă spre înțelepciunea neamului.

Ceeace a fost pentru veacul de atunci Biserica, se dovedește și'n zilele noastre pentru frații noștri sub streină stăpânire: o cetate de apărare a sufletului românesc, cu toate comorile lui prețioase. Ctitoria lui Ștefan cel Mare și a nemuritorului ierarh Nicolae Ivan, singurul așezământ bisericesc strămoșesc, poartă grija mântuitoare a fraților, după legea românească. În fruntea ei, stă la locul de veghe, pururea gata de jertfă, vrednicul și cărturarul ierarh P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan, din Cluj.

A fost pronia lui Dumnezeu ca pentru aceste vremuri tulburi, să se aple în fruntea Episcopiei, un ierarh de măsura P. S. Episcop Nicolae Colan. Cu o grijă într'adevăr părintească, a ușurat și povățuit neamul nostru greu încercat de pe aceste meleaguri, folosind toate mijloacele potrivite vremurilor.

Și ca această ostenitoare și mult roditoare păstorie, să-și poată întinde îndrumarea și mângăierea ei până în cea mai umilă casă românească, P. Sfinția Sa n'a

pregetat nimic pentru a da fiilor sufletești, comoara de mult preț: cuvântul Domnului, adică Noul Testament în dulcele grai românesc. »Căci mai cu seamă în asemenea vremi, unde ar și putea să alerge ei după povăț și mângăiere dacă nu la nesecata fântână de înțelepciune și mângăieri a dumnezeieștii Scripturi.

Pricini ca acestea ne-au îndemnat să dăm la lumină și să punem la îndemâna iubiților noștri fii sufletești dacă nu Biblia întreagă, cel puțin Noul Testament. Dar în strădania noastră ne-am ferit, întru cât ne-a fost cu putință, să ne atingem de mireasma cea dulce a graiului bătrânesc, mărturișește P. S. Episcop Nicolae Colan, în cuvântul lămuritor ce însoțește tălmăcirea biblică.

Este în această mărturisire nu numai purtarea de grijă în mântuirea sufletească a fraților noștri ci și păstrarea limbii românești, pe care autorul tălmăcirii atât de mult o iubește și îngrijește.

Privind opera P. S. Episcop Nicolae sub acest dublu aspect, ea își primește valoarea operilor istorice, prin cari neamul nostru a putut răzbaté toate urgiile grele, ca semn arătat al uni-

tății sale. Nu atât originalitatea în tălmăcire a fost gândul P. S. Sale, cât mai mult învesinântarea ei în graiul care să fie înțeles de toți Români, grai care nu e făcut din cărți ci luat din gura poporului și așa traducătorul nu e decât un răsunset nu numai al limbii, ci și al simțirii și peste tot al chipului cugetării poporului, cum spunea marele Șaguna.

Pentru frații noștri nu era nici un alt mijloc mai nimerit întru mângăierea lor, decât *platra cea neclntită a evanghellei lui Hristos*, care în gura poporului se numește: legea românească. Ea face parte integrantă din sufletul neamului și sprijinind acest razim, întărim conștiința națională și credința în trăinicia noastră. Timpul va dovedi în chip imparțial, noua viață românească ce va turna în sufletele obidite a fraților, așa cum tot timpul a dovedit însemnătatea Sf. Scripturi în viața neamului.

Neuitatul Șaguna a spus: »Deșteptarea poporului românesc din barbaria veacurilor, împrietinirea lui mai deaproape cu legea lui Dumnezeu, pașirea lui către lumina cea blândă a civilizației și a culturii, (continuare în pag. 2-o)

Evanghelia

Marcu c. 15, sth. 43 — c. 16, sth. 8.

Duminea Mironosițelor este praznicul de pomenire a sufletului femeiesc, care a iubit pe Domnul și l-a urmat în toate momentele vieții pământești. Când și apostolii — afară de unul — l-au părăsit, fiind pe cruce; femeile au stat, cu inima frântă de durere, lângă picioarele crucii și de acolo l-au urmat în drumul spre groapă.

În dragostea lor nemărginită față de Iisus, neîmplinind toată rânduiala obicinuită a înmormântării, au plecat a treia zi des de dimineață să-și întregească și acest ultim semn de vădită dragoste. Mirul ce-l duceau pentru ungera Domnului, le-a dat numele de mironosițe.

Toată această râvnă însă, le-a fost răsplătită cu minunata înviere din morți alui Iisus, despre care mai întâi ele au auzit și au văzut. Cel dintâi „Hristos a înviat!”, Maria Magdalena l-a rostit.

Nu este aceasta o simplă potrivire de lucruri, ci pronia lui Dumnezeu care a întocmit astfel faptele ca femeia, prin care a intrat păcatul în lume, tot ea să fie și cea dintâi care să aducă știrea biruinții adevărului în lume.

Dar rolul femeii în mântuirea neamului omenesc nu se arată numai în această împrejurare. Așa cum în timpul propoveduirii Domnului, femeia s'a dovedit a avea deosebită dragoste, căldură, râvnă, alipire și devotament către Domnul; tot astfel și în viața noastră, femeia este cea mai chemată în zidirea lumii lui Hristos.

Insuși sinea ei naturală este astfel întocmită, încât poate să lucreze mult pentru urmarea lui Iisus.

Priviți soția creștină, stăpânită de bunătate, blândețe și

de focul dragostei curate în ochii săi, cum ea poate să facă minuni cu soțul său. De va fi oricât de îndărătnic în rătăcirile lui, puterea ei de virtute, îl va aduce pe calea cea bună. Sofia care nu știe ce-i taina față de soțul ei și nu lasă să apună soarele peste mâna din casă, aceea și-a mântuit casa.

Iar femeia mamă, este cheia ce deschide omenirii fericirea sau nefericirea. Poate mamele de astăzi nu-și dau bine seama de puterea ce dețin. Cine este primul dascăl al copilului nevinovat, cine scrie pe inima lui curată primele gânduri și cine-i călăuzește pașii lui spre fapte bune: dacă nu mama.

Tot ce avem în viață, gânduri, fapte, vorbe, bune sau rele; avem dela mama. De aceea chiar și'n ceasul morții, pe ea o chemăm.

Dar deprinderile bune într-o familie, cine le poate aduce afară de mamă? În casa unde mama e ucenică a Domnului, acolo deprinderile rele din viața copiilor nu se pot arăta căci se adeverește cuvântul: „Eu și casa mea întregă vrem să slujim Domnului”.

În lumina acestor gânduri privind femeia vedem, că într-adevăr soarta omenirii e în mâinile ei. Ce putere împotriva răului, ar fi familia, dacă femeia ar ști să dăruiască căminului ei curătenia și bunătatea creștină și câtă fericire ar fi în lume dacă tot femeia ar fi pilda vieții curate, trăită în marginile rândurilor dumnezeiești.

Omenirea și neamul nostru se află în grea răspântie. Femeia are darul și chemarea să ajute la îndreptarea lumii. Pilda femeilor biblice, să fie un îndemn pentru sufletul femeilor de azi, de a sluji Domnului.

Pr. T. Ciurus

DIN PASTORALELE ARHIEREILOR NOȘTRI

Ca întotdeauna, cuvântul Bisericii a răsunat din toate amvonurile, prin cărțile pastorale trimise de Arhiepiscopii noștri iubiți. În acest cuvânt era nu numai mângăierea în credința creștinească, ci și povățuitoarea îndrumarea în credința

izbăvirii neamului, de durerea zilelor ce trăim.

Dăm părți mai mici din aceste prețioase trimiteri pastorale, spre a evidenția lucrarea Bisericii pentru mântuirea neamului.

Din pastorală I. P. S. Nicolae mitropolitul Ardealului

Faceți-vă datoria, iubirii mei către neam, ori unde e lipsă de voi. Dumnezeu ne poruncește să slujim aceluia în mijlocul cărora ne-a așezat și în vindele cărora curge același sânge ca într-ale noastre. Sămănați ogoarele și încordați-vă la muncă cu toată vrednicia, ca să puteți înlocui și brațele celor plecați pe front. Din rodul muncii voastre trebuie să se hrănească oastea Țării, familiile celor ce luptă pentru neam, din prețul ei

Țara trebuie să cumpere tot ce trebuie scumpei noastre armate, ca să elibereze pe frații din robia străină.

Cea mai înaltă culme la care se poate ridica virtutea creștinească este duhul de jertfă. Prin jertfă ne-a mântuit Domnul nostru Iisus Hristos, prin ea a înviat. Mai mult ca oricând Dumnezeu vrea să ne încerce în aceste timpuri puterea de jertfă. Pregătiți-vă deci în sufletele voastre, ca să

(continuare în pag. 3-a)

Slujba învierii la Troița de pe dealul Feleacului

Se știe, că s'a așezat pe Dealul Feleacului o Troiță, semn de suferințe și izbăvire. Troița a fost donată de către Regina Maria, a tuturor Românilor și s'a fixat aici ca un semn al unitii tuturor Românilor, sub un singur sceptru. Fixată într'un bloc de piatră, ea se procetează din zările depărtate și pline de nădejdi.

Din prilejul slujbei Sf. Învieri, din anul acesta, s'a făcut o frumoasă rugă și plină de nădejdi izbăvitoare. O delegație a Societății Naționale a Femeilor Ortodoxe, în frunte cu d-na Alexandrina Cantacuzino, apoi d-nele Sofia Metcș și Mioara general Pleniceanu, însoțite de d-l prefect al județului Turda, general Văleu și alți oaspeți, au asistat la serviciul divin oficiat de C. părinte Ion Bunea, prof.

Cuvintele pline de credință: „Hristos a înviat” răsună peste zăgazurile învecinate și răsunetul lor străbate până în depărtările mari. Reflectoa-

rele puternice ce luminează fecerice Crucea, înlocuiesc lumina sutelor de lumânări de ceară, ce ard sub cupola înaltă dela vale.

Slujba s'a terminat și d-na Alexandrina Cantacuzino în cuvântarea rostită mărturisește adevărul, că Crucea aceea ce reprezintă suferința nu-i semn de resemnare; e semnul biruinții neamului asupra vrăjmașilor și cum după răstignire a urmat învierea așa și neamul nostru va prăznui ziua reînvierii sale naționale, prin jertfă de sânge.

Cine a văzut această Troiță în noaptea Învierii, și-a umplut sufletul de patimile ce înfățișează dar și-a luminat și credința în învierea ce nu poate să întârzie.

**Citiți și păstrați
„RENAȘTEREA”**

„Noul Testament” în tălmăcire de P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan

(urmăre din pag. 1-a)

Infrățirea neamului nostru românesc, pe care mâna Proniei la semănat prin atâtea țări deosebite și printre atâtea neamuri streine, rămânerea în viață a limbii sale naționale; toate acestea binecuvântări neasemănate avem a-le mulțami acestor ediții vechi ale Sf. Scripturi, acestor monumente nepieritoare ale limbii, moralității și peste tot ale vieții noastre naționale și bisericești.

Aceasta e menirea cărții sfinte pe care, purtarea de grijă și truda P. S. Episcop Nicolae Colan, a aduso la lumina zilei. Ea se prezintă nu numai într'o ireproșabilă execuție tehnică, dar și ca formă de grai „în mireasma cea dulce a graiului bătrânesc”. Și tocmai aici stă chezașia misiunii sale istorice și mântuitoare.

Însoțită de clișeu „Măica Domnului cu Pruncul Iisus”, după Demian și alte bogate clișee mai mici în

stil străbun, ea pare ca înfățișare o carte a vremurilor străbune, pe a căror urmă pășeste cu deplină îndreptățire. Slova ei va întări și lumina credința, că Dumnezeu părinților noștri e cu noi atâtea timp cât și noi îi slujim cu tot sufletul. La vatra focului, în porți de casă și'n biserică, poporul nostru își va scoate din ea înțelepciunea vecinică a adevărului, că un neam ce-și zidește temelie pe credința în Dumnezeu: nu piere nici odată.

Biserica și neamul nostru sunt mândri de lucrarea făcută cu atâtea dragoste, pentru frații noștri de sub păstoria P. S. Sale. Istoria va înscrie cu litere de vecinică recunoștință această muncă constructivă, iar numele P. S. S. Episcop Nicolae Colan va rămâne între ziditorii de Țară românească.

Pr. T. Ciurus

Din pastoralele Arhierilor noștri

(urnare din pag. 2-a)

puteți aduce orice jertfă pentru frații voștri și pentru Țară. Multora li se poate cere, în ceasul în care nu știm, chiar viața. Orice Român trebuie să fie gata oricând să și-o dea. Așa și-au dat-o strămoșii noștri. Numai când o nație, un neam e gata de orice jertfă, chiar și a vieții, își poate câștiga și păstra libertatea.

Dumnezeu nu lasă nici o jertfă nerăsplătită. Cel ce se jertfește pentru alții va dobândi învierea întru viața de veci, iar neamul său va scăpa de suferințele și de greutățile ce le îndură.

Puterile cu ajutorul cărora vom birui greutatea acestor timpuri și vom răsbate la lumina și libertatea națională sunt: credința în Dumnezeu, dragostea de frate între toți Români și duhul de jertfă pentru neamul nostru.

Un popor care are în sufletul lui aceste virtuți, nu are

să se teamă de nimic și poate să privească cu încredere viitorul.

Să nu se tulbure inimile voastre, iubiiți mei. Credeți întru Domnul nostru Iisus Hristos și stăruți în răbdare și în nădejdea voastră.

Suntem cu toții un neam de douăzeci de milioane de oameni. Să fim încredințați că Dumnezeu nu ne-a păstrat până astăzi și nu ne-a adunat într-o Țară mare, ca să ne răscască tocmai acum. El e cu noi, are cu noi planuri mari de viitor. Prin noi vrea să fie lăudat între neamuri. De nu-L vom părăsi noi, nici El nu ne va părăsi. Dumnezeu care a învins moartea, înviind pe Fiul Său, poate învinge și greutățile timpului de față. Învierea lui Hristos Domnul e un temelie neînșelător pentru nădejdea scăpării noastre din sbuciumările de acum.

Din pastorală P. S. Andrei, episcopul Aradului

Din Învierea Domnului cunoaștem că Învierea nu vine decât după Golgota, și Viața cea veșnică nu răsare decât numai din biruința asupra morții. De aceea „păziți-vă întru dragostea lui Dumnezeu și așteptați mila Domnului nostru Iisus Hristos, spre Viața cea vecinică”.

Nu va rămâne nebagată în seamă de Dumnezeu, nici o picătură din sângele fiilor

neamului nostru, acești „ostași ai lui Hristos, credincioși până la moarte”, cari de un an de zile luptă pentru apărarea Crucii. Eroii neamului pot spune și ei: „Împăratul lumii, pre noi cei ce murim pentru legile Lui, iarăși ne va învia cu Învierea de Viață vecinică”. Acest sânge de jertfă pregătește marea zi de înviere și pentru țara noastră creștină.

Din pastorală P. S. Nicolae, episcopul Orăzii

Să ne rugăm ori unde am fi și cât de des. Dar mai ales să ne rugăm în Dumineci și sâmbători, când toți trebuie să ne plecăm genunchii în fața altarelor străbune și să sorbim putere din jertfa cea nesângerată a Domnului Hristos. Căci Dumineca e ziua de prăznuire a Învierii Domnului și a Pogorării Duhului Sfânt. Dumineca e ziua întemeierii Bisericii, așezământul mântuirii noastre. Dumineca e ziua așezată, prin dumnezeiască și nedeslegată poruncă, pentru cinstirea lui Dumnezeu. Dumineca e în sfârșit ziua, care coboară binecuvântare și har și puteri nouă peste lucrul mâinilor noastre în

zilele de peste săptămână.

În al doilea rând să muncim cu îndoită hărnicie ogoarele străbune și să scoatem din glia lor frământată cu sudoarea noastră pâinea cea de toate zilele pentru iubiiți noștri ostași depe front, pentru pruncii noștri, nădejdea de mâine a neamului și pentru toți ceilalți fii ai țării. Să nu fie în anul acesta petec de pământ și colț de grădină nelucrat și nesămănat, nici om în vre-un sat, pe care să-l vezi stând ca un trântor cu brațele încrucișate în prag de poartă în toiul lucrului. Căci zice scriptura: „Cine nu lucrează nici să nu mănânce”.

Din pastorală P. S. Veniamin, episcopul Caransebeșului

Ca să murim însă cu Hristos trebuie să suferim cu El „să ne lepădăm de noi, să luăm crucea și să-l urmăm Lui”. Eroii noștri scumpi merg la moarte pentru izbăvirea Patriei cu credința în Mântuitorul nostru Hristos, care-i călăuzește pe urmele jertfei spre a ajunge la viața cea vecinică pentru izbăvirea Crucii împotriva celor fără

Dumnezeu. Poporul nostru, stând în slujba Țării și Neamului se roagă Tatălui ceresc ea după ce a ajuns Vinerea patimilor, să-i ajute, ca întreg Neamul, cu toți frații cari mai pătimesc sub stăpânire străină să ajungă și Învierea la o nouă viață națională căci „bine este, a fi toți frații împreună”.

Conferințe preoțești - Cercuri religioase

Conferința de Primăvară a Protopopiatului Lupșa

În ziua de 12 Martie a. c., preoțimea tractului Lupșa și-a ținut conferința de primăvară în parohia Sălciua de jos, sub conducerea Cnc. S. Păr. Prot. Vasile Șpan.

La ora 9 dim. s'a servit de preoții Silviu Jina și Ion Mihon, invocarea Duhului Sfânt. Predica zilei a fost rostită de Pr. Mihon, care a dezvoltat textul evanghelic: „Se va ridica neam peste neam, împărăție peste împărăție, vor fi cutremure mari și pe alocurea foamete. (Luca XXI. 10—11). Conferința a felicitat pe predicator, pentru felul cum a știut să compare prorocirea biblică cu timpurile grele de azi. S'a aprobat publicarea predicii. A urmat mărturisirea preoților de duhovniciei tractuali Pr. Eugen Munteanu și Petru Săbău, după care Păr. Prot. V. Șpan a declarat deschisă ședința conferinței, în cancelaria parohială din loc. Au luat parte toți preoții din tract, afară de Pr. Napoleon Vasiliu, Pr. Iosif Florea, Pr. Cornel Vlaicu și Pr. Ioan Voica, ce urmează a-și notiva absențele.

Președintele conferinței în-viță preoțimea de a întregi cu încă 2 preoți comitetul Despărțământului tractual al Asociației Clerului — Andrei Șaguna. Au fost aleși preoții, Emil Gan și Alexandru Rușdea. Apoi, preoții și-au depus conform ordinului Protopopesc raportul activității pastoral-administrativ pe 1941 și planul de viitor.

Alt punct important din ordinea zilei, a fost discutarea în ansamblu, a memoriului de revindecări a preoțimei din Munții Apuseni. În acest sens s'a aprobat proiectul de memoriu întocmit de Pr. Ifrim Bordea, ce urmează a fi trimis organelor superioare de Stat și Biserică spre soluționare.

După citirea câtorva circulare dela Vicariat, Președintele mulțumește preoțimei pentru participare și îndeamnă ca fiecare din noi să fie la înălțimea chemării lui mai ales acum, când țara duce războiul pentru întregirea neamului.

Pr. Ifr. Bordea

„Cercul religios Zlatna” în parohia Feneș

Duminecă 15 Martie 1942 s'a întrunit „Cercul religios Zlatna” în frunța parohic Feneș.

Am plecat cu inima îndoită, fiindcă unii dintre noi, nu am putut să facem slujbe în aceeași zi și pela Bisericile noastre dar cu atât a fost răsplata și mai mare, când am văzut că oboseala noastră a fost răsplătită, prin mulțimea de credincioși, ce ne-a așteptat. Și pentru un preot nu poate, aci pe pământ, să fie o mai mare răsplată.

Și dacă această serbare religioasă, a reușit atât de bine, se cuvine laudă conducătorilor intereselor obștești, cari au colaborat în adevăratul înțeles al cuvântului; Școala în frunte cu d-na și d-l Director Gh. Breazu, Tineretul P. P. în frunte cu binevoitorul d. Căpitan Șerbănescu, Tineretul extrascolar, în frunte cu d-na inv. Eugenia Iltu și pe de altă parte vrednicul primar N. Stanciu cu întreg poporul. Cinste se cuvine „Reuniunii Femeilor” condusă cu multă dragoste de d-na preoteasă Valeria Miclea, care a adus Biserica în cea mai perfectă curățenie.

Serviciul divin în sobor, a

impresionat adânc. Participă pr. Gh. Popescu președintele Cercului, pr. A. Miclea, pr. I. Hânsa și pr. Truța V. Predica a fost rostită de către pr. V. Truța. A fost apoi redată și bine simțită, vorba Părintelui președinte: „Dela inimă la inimă”.

După Sf. Liturghie tot poporul ia parte la Taina Sf. Maslu, la sfârșitul căreia Păr. Președinte a adresat creștinilor învățături actuale și care prin cuvinte bine ticluite — stăpânește spiritele, celor ce erau de față.

După serviciul divin a urmat o ședință intimă, în care s'a constatat cele de mai sus. Păr. președinte prezintă un „Memoriu-adresă”.

Apoi am fost primiți la masă, în casa așa de primitoare a preotului Andrei Miclea.

Programul fiind terminat, fiecare am plecat pe la parohiile noastre, cu puteri înoite.

Pr. Ion Hânsa

Organizați Reuniuni de femei

† PREOTEASA SABINA MUNCUȘIU

Sunt oameni pe care am vrea să-i avem vecinic printre noi și cu a căror dispariție ne putem atât de greu obișnui. Suflete dăoase, pline de bunătațe dumnezeiască, care au înțeles că'n viață să dai în seamă uncori o fericire mai mare decât să primești. Suflete singuratece rămase printre noi din alte vremi de mult apuse, icoane blânde, întâlnite tot mai rar, în lumca noastră frământată de atâtea patimi și dureri. Suflete a căror bucurie în viață a fost munca, iar credința sprijin în necazuri și dureri.

Cu aceste gânduri pioase m'am apropiat în după masa zilei de 7 Aprilie 1942 de casa atât de primitoare a regretatului protopop onorar Muncușiu din Cricău, ca împreună cu toți cei ce au cunoscut-o venerat și iubit să petrecem la locul de veci pe aceea ce-a fost Preoteasa Sabina Muncușiu. Era o zi senină de primăvară. Pe albastrul nemărginit al cerului mei un nor. Zi senină plină de evlavie și credință din săptămâna luminată a învierii. Parcă niciodată nu m'a pătruns atât de adânc în suflet probodul cântat cu atâta duioșie de soborul de preoți în frunte cu Pr. Cv. Protopop Al. Baba. Plutea în aer atâta evlavie, atâta împăcare cu Dumnezeu, atâta pace; iar când Pr. Cv. Protopop în cuvinte atât de alese a evocat ființa modestă, harnică, blândă și iubitoare a adormitei întru Domnul, care cu atâta resemnare creștinească și credință a îndurat chinurile unui trup împovărat de ani și chinuit de boală, ochii tuturor s'au umplut de lacrimi. Lacrimi de milă și durere pentru destinul omului pe acest pă-

mânt, această vale a plângerii.

În dangăt lin de clopot frunțașii comunei Cricău și a satelor din jur, au petrecut la cimirul liniștit din deal pe vrednica preoteasă Sabina. Și cum pășeam încet în urma sicriului, am revăzut frânturi de viață pe cari mi le-a povestit „Buna” într-o după masă senină de vară pe pașiștea grădinei unde mâna ei harnică lucra cu atâta drag.

Anul 1848 copilă de câteva luni, fiică a preotului Fodoreanu din Cărpiniș a fost scăpată într-o mănecă de fundă de către un slugă credincios, căci tatăl ei era plecat cu conducătorii răzmeriței iar buna ei mamă învăluită cu salvarea celorlalți frați toți mici și ei.

Zilele de sărbătoare în casa tatălui ei ales protopop în Offen Baia de pe atunci (Baia de Ariceș) așteptând vizitațiunea canonică a marelui Arhiepiscop Șaguna. Petrecerile tineretului studios din acele vremi de mult apuse. Greutățile unui început de gospodărie în casa parochială umilă și săracă din Cricău. Munca grea dar cinstită a doi oameni plini de credință și ideal pentru a ajunge la casa mare și primitoare unde generații întregi au primit ca pe-o cuminăcătură sfântă credință, în Dumnezeu și dragoste nemărginită pentru Neamul Românesc atât de oropsit pe atunci.

Când seara se lăsase încet peste sat ultimile raze a unui splendid apus de soare au încălzit duios mormântul proaspăt al preotesei Sabina Muncușiu. Odihnește în pace suflete întru Domnul căci cu credință și smerenie ai umblat pe căile lui.

Ionel Florea

INFORMAȚIUNI

Darul Mareșalului în țara moșilor. Dl. Mareșal I. Antonescu cunoscând greutățile materiale ce le întâmpină parohia ort. Boerești, jud. Turda, în construcția caselor parohiale noul, a aprobat din fondurile D-sale la dispoziție suma de lei 40.000.

Credincioșii acestui parohial au trimis Domnului Mareșal o inimoasă scrisoare de mulțumire și recunoștință.

Pentru strălucita sa faptă mărlinmoasă și creștinească, ne rugăm lui Dumnezeu să-l dăruiească mult și fericit ani spre înălțarea și fericirea neamului Românesc.

Pr. Ifr. Bordea

Vicariatul nostru și noul Buget al Statului. Aflăm în ultimul timp, vestea plăcută, că în actualul Buget al Statului Vicariatul nostru a fost luat cu întreg aparatul administrativ necesar și cu cheltuielile materiale cerute.

Era o justificată cerere pe care P. C. prot. Al. Baba, în calitate de președinte, a susținut-o mereu și n'a dat înapoi nici o clipă, până la realizarea ei. Și este apoi și o largă înțelegere a situației Vicariatului nostru, arătată de d-l prof. Aurel Popa, secretar general la Culte, care în toate problemele Bisericii privitoare la Buget, a dat tot sprijinul.

Astfel s'a majorat diurna protopopească, s'au creat posturi noi de secretari protopopești, din cari Vicariatului nostru îi revin trei, s'au bugetat un număr de posturi de cântăreți bisericesti și în fine s'au bugetat parohii nou înființate.

Asupra acestei îndreptățite izbândă, vom reveni la timp.

Sărbătoarea Invierii Domnului, în Alba-Iulia. Prăznuirea amintirii patimilor și învierii Domnului, a prilejuit pentru creștinii din Alba-Iulia o înaltă manifestare de viață religioasă dovedită prin participarea în în număr atât de bogat, la toate serviciile divine.

Nu mai puțin s'a căutat și din partea Bisericii, ca echipele sfintelor amintiri să fie evocate prin serviciile cât mai înălțătoare, ca astfel sufletul să-și poată afla mângăierea dorită.

Serviciile divine a sfintelor patimi, la biserica centrală, s'au săvârșit de P. C. prot. Al. Baba, pres. Vicariatului, în sobor de preoți și cari au culminat în slujba Sf. Maslu, slujită cu 7 preoți într-o atmosferă de pioasă reculegere.

În ziua Invierii, au slujit: P. C. prot. Al. Baba, P. C. prot. Nic. Vasiliu și P. C. prot. Nic. Păcală, din Agnita, fiind în localitate și C. preot I. Lazar, răspunsurile liturgice fiind date de corul parohiei de sub conducerea C. preot P. Timișan. A făcut o plăcută impresie citirea Evangheliei, în limba română și latină.

La sfârșit P. C. prot. Al. Baba a dat citire pastoralei P. S. nostru Episcop Nicolae, din Cluj, arătând dragostea prin care Părintele nostru sufletește, cu jertfe grele, își aduce aminte de noi. Peste orice piedeci trecătoare, P. S. Sa nu pregetă a-și păstori turma încregă, ținând astfel vie unitatea credinței și legii românești.

Printre suspinurile și lacrimile dorințelor apropiatei binecuvântării, cuvintele arhieresti ne-au luminat chemarea vieții noastre.

Sf. Sinod a intervenit ca Ministerul Cultelor și al Propagandei, să nu mai încuviințeze tipărirea cărților sectare și s'a cerut și desființarea tuturor sectelor religioase.

Ar fi timpul ca să vedem realizată odată, această măsură justă, ce ar închide toate colțurile tănuite, de unde lucrează dușmanii interni ai neamului.

Premierea școlărilor sârguincioși la Religie. Între diferitele probleme de rezolvat, Societatea ortodoxă națională a femeilor române și-a fixat și încurajarea tineretului școlar la studiul Religiei.

Astfel aflăm, că filiala Societății din Sibiu a organizat și în acest an tradiționalul concurs de verificare a cunoștințelor, preocupărilor și aptitudinilor religioase ale tuturor elevilor și elevilor școlilor noastre de grad secundar și primar.

Distribuirea sărbătorească a premiilor — cărți, diplome și — pentru elevele octavane — cruciulițe de argint — s'a făcut la Prăznuirea Bunevestiri ora 11 jum. în sala teatrului Municipal, de către d-na prezidentă Sofia St. Metes, asistată de P. C. par. Rector dr. D. Stăniloae, vice-președinte, d-na Minodora N. Belea, secretară și alte membre ale comitetului.

Festivitatea a fost onorată cu prezența P. Sf. Episcop Vasile al Maramureșului și alte distinse personalități, părinți de-ai

școlărilor premiați și foarte mult tineret.

Corul școlilor normale „A. Șaguna” de băieți și fete, dirigit de par. prof. Gh. Șoima, a executat trei cântece religioase și patriotice.

După un scurt și inimos cuvânt de deschidere, d-na prezidentă Sofia St. Metes a purces la împărțirea premiilor.

Școală de pictură bisericască. În București lucrează, sub înaltul îndemn al I. P. S. Patriarh Nicodem, o școală de pictură bisericască. Acest așezământ bisericesc satisface trebuințele unei picturi curate, în stil bizantin, cerute de tradiție și de credința noastră creștină ortodoxă.

În ziua de 25 Martie c. a avut loc solemnitatea închiderii cursurilor școlii acesteia, în prezența I. P. S. Patriarh Nicodem, a numeroși Ierarhi și a reprezentanților culturii și artei noastre bisericesti.

Din partea Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor a fost prezent d. Secretar General Aurel Popa.

După cuvântul d. I. D. Ștefănescu, directorul școlii, I. P. S. Patriarhul Nicodem, printr-o caldă cuvântare a căutat să lămurească împrejurările prin care a luat viață acest lăcaș de cultură și artă bisericască. Spiritul și tradiția Bisericii noastre cereau imperios ca toate icoanele să fie redată într-o cât mai fidelă atmosferă a plasticei bizantine. Noua școală de pictură bisericască îndeplinește cu prisosință această nevoc, prin creațiile artistice realizate de elevii pictori.

Înalt Prea Sfinția Sa și-a exprimat apoi toată mulțumirea de felul cum este condusă școala, împărțind personal însemnate premii elevilor merițoși.

Partea oficială

1-2

No. 5—1942.

CONCURS

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cantor din parohia Albac prot. Câmpeni cu termen de 15 zile dela prima publicare în Renașterea.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat (dacă se va putea obține).
2. Stole (1/3 din venitul dela Biserica).

Candidații își vor înainta cererea of. protopopesc, putându-se prezenta în parohie într-o Duminecă cu avizul nostru pentru a face cunoștință cu poporul.

Albac la 8 Aprilie 1942.

Paroh,
Iuliu Todea

Văzut,

Protopop Sorin Furdul

Tip. „ALBA” Cenzurat